

Tykkyläisen sukuseura r.y

Jäsenlehti 1/2005

Hyvät sukulaiset, Tykkyläisten sukuseuran jäsenet

Tällä oheisiin valokuviiin perustuvalla kuvitteellisella matkakertomuksella tervehdin lämpimästi Teitä kaikkia. Moni lukija saattaisi pitää kertomustani satuna, ellei valokuvaa olisi todisteena. Vanhat valokuvat tuovat meille viestin entisajan elämästä ja menneistä sukupolvista. Valokuvat ovat arvokasta sukuperinnettä, jota kannattaa vaalia. NykYTEKNIKALLA kuvien monistaminen on helppoa ja sitä kautta pääsemme kaikki niitä katselemaan esim. tämän sukuviestin sivuilta. On tietenkin tärkeätä, että kuvissa ovat henkilö- ja taustatiedot oikeita.

Tänä vuonna tuli kuluneeksi 150 vuotta Iljanvaaran Ukin Mikko Tykkyläisen syntymästä. Hänen tyttärensä Lyydi Marian syntymäpäivästä on sata vuotta. Heidän elämänvaiheitaan on ensi kesän suukokouksen ohjelmassa aiheellista tuoda esille. Mikä huikea kehitys onkaan tapahtunut aineellisen hyvinvoinnin kohdalla 150 vuoden aikana! Miettikäämme tätä ja iloitkaamme Suomesta sekä olkaamme terveellä tavalla ylpeitä suvustamme!

Toivotan teidät kaikki sydämellisesti tervetulleiksi Tykkyläisten suukokoukseen Uimaharjuun 23.7.2005

Laukaa 16.5.2005

Toivo Ikonen puheenjohtaja

Tykkyläisten sukuseuran suukokous Uimaharjussa 23. heinäkuuta

Tule tapaamaan sukulaisia

Katsomaan Toivo Tykkyläisen suukvideoiden neljättä osaa:

”Toivon tarina”, jossa Toivo kertoo elämästään

Kerro odotuksistasi sukuseuran toiminnalle

Tutustu yhteen Tykkyläisten suvun merkittävään

asuinpaikkaan, Iljalaan Enonsalolla

Tule mukaan toimintaan

Ohjeet löydät tästä lehdestä

Ilmoittautuminen 13.7.mennessä

Kylämatka Tokrajärveltä Iljanvaaraan

Oheinen kuva on otettu Iljanvaaran pihassa talvella 1933. Reessä istuvat isäni Heikki Ikonen, s. 1893, ja äitini Lyydi Maria o.s. Tykkyläinen, s. 1905, sekä heidän lapsensa Toivo, s. 1929, ja Aimo Olavi, s. 1931. Pentti, s. 1932, oli jo olemassa, mutta lienee tuolloin vedellyt päiväunia. Kuvaajaksi arvelen enoani Antti Tykkyläistä, s. 1907. Sen ajan laatikkokameroissa ei ollut itselaukaisijaa, siksi isäntä itse jäi pois kuvasta.

Itse en muista koko matkasta mitään, olinhan tuolloin vasta 3,5 –vuotias. Tuo valokuva on kuitenkin luotettava pohja mielikuvitukselle. Siihen aikaan oli yleinen tapa, ettei vierailuista aina edes ilmoitettu kyläpaikkaan. Talonpoikaisissa oloissa oli aina joku paikalla karjan hoidon vuoksi. Tiedon kulku oli hidasta eivätkä puhelinlangat laulaneet syrjäkylissä.

Matkan alkutaival saattoi lapsen mielessä tuntua rattoisalta kuin joululaulussa kerrotaan: ”Aisakello helkkää, loistaa tähdet kuu, riemua on pelkkää, hymyn käypi suu.” Pienten matkalaisten tunnelmat ja mielialat vaihtelivat varmastikin laidasta laitaan, mutta pian uni toi helpotuksen epämukavaan oloon.

Rekeä sanottiin kirkkoreeksi. Se oli tarkoitettu henkilökuljetuksiin, ei rahdinajoon. Reen pohjalle laitettiin pehmusteeksi heiniä, joita tarvittaessa käytettiin hevosen ravinnoksi. Heinien päälle levitettiin karvainen hirventalja, jonka pääpuoli roikkui reen selkänojan yli. Peittona käytettiin lampaan nahkaisia vällyjä ja sen päälle vedettiin parkkinahkainen rekipeitto. ”On ryijyn alla lämmin, kun lunta tuiskuttaa”, lauletaan rekirekistä eräässä tutussa laulussa. Se on romantisoitu kuva rekikyydistä. Lyhyet pyrähdykset ovat hupaisia, mutta pitkällä matkalla hymy hyytyy. Istuma-asento on reessä aikuisille epämukava ja pian myös vilu tunkee villapaidankin alle. Silloin ei euta muu kuin nousta reestä ja kävellä lämpimikseen. Tie olivat siihen aikaan syrjäseuduilla auraamattomia. Vastaantulijoita varoitti aisakello. Väistäminen oli kohtaamistilanteissa tehtävä umpihankeen, jolloin reki saattoi kaatua ja tipauttaa matkalaiset kyydistä. Matkaa Tokrajärveltä Iljanvaaraan kertyy Hiiskosken kautta n. 40 kilometriä. Aikaa siihen kului levähdystaukoineen puoli päivää. Muistelen äitini kertoneen, että poikkesimme matkalla tauolla jossakin Akkavaara- tai Pilipakko -nimisissä taloissa. Minulla oli ollut jalkineina yksipohjaiset supikkaat. Ne olivat esim. maalatulla lattialla hyvin liukkaat. Niinpä talon tupaani olin lentänyt selälleni, josta seurasi parkutervehdys talonväelle.

Matkaeväänä oli tavallisesti esim. lihakukkoa, jota me lapset hanakasti järsimme. Ehkäpä talosta saimme jotain lämmintä juotavaa palan painikkeeksi. Talvisaikaan omien juomien kuljettaminen ei ainakaan lasipullossa onnistunut. Maidon kuljettaminen jäädytettynä puuastiassa oli kyllä mahdollista.

Hevosen juottaminen tapahtui suoraan talon kaivon kapasta. Se oli ajan tapa, eikä sitä pidetty saasteisena. Hevosen eväänä käytettiin kauroja, joita se raksutti suun eteen kiinnitetystä pussista.

Matkamme jatkui kohti määränpäättä, Iljanvaaraa. Me lapset nukahdimme jälleen kylläisinä aisakellon soittelemaan tuutulauluun, jota säesti reen jalasten narina ja tahditti hevosen kavioiden kopse. Vanhempani muistelivat menneitä ja suunnittelivat nuoren perheen asioita. Isälleni matkareitti oli tuttu jo vuosia ennen kuin hän tutustui äitiini. Iljanvaaran naapuri Rantavaaran Jussi Ikonen oli isäni setä. Se oli hänelle mieluisa kyläpaikka, jonne hän oli tehnyt vierailuja polkupyörällä jo 1920 -luvun alkupuolelta alkaen. Vuosikymmenen loppupuolelle tullessa isäni oli jo 35 -vuotias ja poikamies. Rantavaaran Jussi-setä ja Tiina-emäntä sekä heidän aikuisista lapsistaan Kaisa (myöh. Pölönen), Eino ja Erkki ryhtyivät isälle puhemieheksi ja tutustuttivat hänet Tykkylän Lyytiin, tulevaan äitiini.

Iljanvaaraan saavuttuamme äitini mielessä muistot yhä kirkastuivat, kun syntymäkotini oli silmien edessä ihan käsin kosketeltavana. Monta surua mutta myös monta iloa tulvahti mieleen. Oman Sanna-äitinsä kuolema keväällä 1929 vain 55-vuotiaana nousi varmasti esille ylitse muiden surujen. Hän kuoli ruusu-nimiseen tautiin, joka siihen aikaan tappoi varmasti. Nykyisin tuo tauti on lääkkeillä helppo hoitaa ja potilas pelastuu. Toiseksi ikävin muisto oli vuodelta 1919, jolloin Sirkka-sisko kuoli vain 9 vuoden ikäisenä. Myös isänsä Mikko Mikonpojan kuolema 67-vuotiaana käväisi muistikuvissa. Hilma-sisko syntyi 15.9.1909 ja kuoli 15.9.1909.

En muista, että äitini olisi katkeruudella muistellut sitä, ettei Mikko-isä päästänyt häntä ja Antti-enoa kansakouluun. Sanna-mummo olisi sen varmasti suonut lapsilleen, mutta isäntä oli isäntä talossaan. Mainittakoon, että Enonsalon koulu Parsiaisessa oli avattu 1906. Ukin kuoltua äitini pääsi kansanopistoon. Ensin hän oli talvikauden Niittylahden opistossa ja toisen talvikauden Portaanpään kristillisessä opistossa Lapinlahdella. Hän sai opistoista hyödyllisiä tietoja ja taitoja tulevaa perheenemännän tehtävää varten. Säilytän hänen opistonaikaisia käsitöitään perhekalleuksina.

Iljanvaaran isossa tuvassa meidät yllätysvieraat otettiin ystävällisesti vastaan. Hevonen riisuttiin ja talutettiin talliin talon jyhkeään kivinavettaan. Heinää ja kauraa humma sai talon puolesta. Hikiset valjaat vietiin tupaan uunin lähelle. Haju oli hirmuinen, mutta siihen oli totuttu.

Talon isäntäväki, Antti-eno, 25 v. ja Elisa-emäntä, 28 v. ilahtuivat tulostamme. Martti, alle 2 vuotta, ja Pentti, noin puoli vuotta, suhtautuivat hämillään olevan näköisinä vieraisiinsa. Alkuun eivät leikit oikein sujuneet, mutta pian Martti esiintyi luonnikkaasti ja töppöset tömisivät. Silloin emme olleet vielä kiinnostuneita pituuskasvusta ja rinnan ympärysmistä kuten joskus 1940-luvulla. Martti voitti pituuskasvun, mutta rinnan ympärysmittassa taisi hävitä.

Vanhempiemme puheenaiheet koskivat ilman muuta meitä lapsia puolin ja toisin. Sarja oli molempien perheiden osalta vasta alussa. Äitimme odotti tuolloin kolmatta lastaan, Aulista, joka syntyikin saman vuoden huhtikuun lopussa.

Olen miettinyt, oliko tuo Tykkylän isäntäväen suhtautumien sukulaisiin aivan luontaista vai olivatko he saaneet siihen virikkeitä myös Kalevalasta, jossa neuvottiin: *”Kun tulevi tupahan vieras, ellös vierasta vihatko. Ainapa hyvä talonen, piti vierahan varoja, liikoja lihamuruja, kaunihia kakkaroita. Käske vieras istumahan, lausuttele laaskavasti(kohteliaasti). Syötä vierasta sanoilla, kunnes keitto kerkiävi”*.

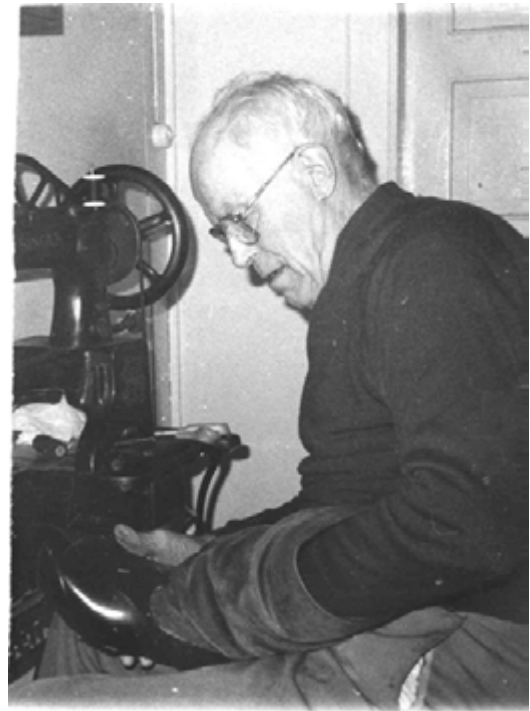
Kun vanhempamme olivat vaihtaneet kuulumisensa ja oli nautittu talon antimista, äitini halusi varmastikin tavata eräitä ystäviään, joita olivat hänen serkkunsa Saimi ja Iida Tanninen ja isäni serkku Katri Pölönen, o.s. Ikonen. Heitä lienee ollut muitakin, mutta korkeintaan parin päivän vierailumatkaan ei voinut sopia monia kohteita. Äidin mieli saattoi tehdä, että pitäisi käydä myös Janne Tykkylässä, jossa Hanna-emäntä oli samaa ikäpolvea ja omasi jo vähän enemmän perehtyneisyyttä lastenhoitoon.

Vierailu päättyi ja palasimme kotiin samaa tietä, mitä olimme tulleet. Miten sillä talvisella taipaleella hoidettiin sellainen pulma, kun lapsi ilmoitti: ”Äiti, minua äkittää!”. Siinäpä aprikoimista nykyajan mukavuuksiin tottuneille ihmisille.

Kun perheemme lapsikatra kasvoi, talvisaikaan hevoskyydillä tehtävät kylämatkat Enonsalolle muistini mukaan loppuivat. Vanhempani ilmeisesti ottivat opikseen rekiretken hankaluuksista, eivätkä enää ottaneet riskejä. Kun kesäaikana sitten myöhemmin kyläilimme Enonsalolla, teimme matkan linja-autolla Kaltimoon ja sieltä junalla Uimaharjuun ja loppumatkan jalkapatikassa. Näistä matkoista muistot ovat omakohtaisia ja niistä löytyy aineksia erilliseen matkakertomukseen. Kirjailija Heikki Turusen taidoilla syntyisi näistä aiheista romaani. Omat evääni eivät niin pitkälle piisaa.

Vasemmalla kuva Otto Sarolan, ent Tykkyläinen, virka-asunnolta Ilomantsista vuodelta 1936. Vasemmalta Liisa Sarola, myöhemmin Ikonen, Iida Sarola ja lypsyllä Lyydi Ikonen o.s. Tykkyläinen. Toivo Ikonen takana aidalla.

Oikealla Antti Tykkyläinen, s. 1907, vuonna 1991 kotonaan. Työn alla ovat Toivo Ikosen kumiteräsaappaat. Samalla matkalla löytyi vintiltä Mikko-ukin virsikantele, jota olemme kuulleet sukkukouksissa.

Iljalan asuinpaikka Enonsalolla Tykkyläisten historiassa

Viime sukukokouksessa vierailimme Haapalahdessa Tykkylän tilalla, joka on yksi keskeisiä suvun asuinpaikkoja. Tilalla asuneista Tykkyläisistä ja heidän jälkeläisistään löytyvät hyvin monen seuramme jäsenen esi-isät.

Tällä kertaa tutustumme toiseen Tykkyläisten suvun kannalta merkittävään asuinpaikkaan. Tämä paikka on nimeltään Iljala Enonsalon Iljanvaarassa. Sitä on kutsuttu myös Iljan Tykkyläksi. Iljalan tila kiinnittyi Tykkyläisten sukuun vuonna 1859, jolloin Mikko Heikinpoika, s. 1814, lunasti tilan perintötilaksi kruunulta eli Keisarillisen senaatin talousosaston raha-asiaain toimituskunnalta. Lunastuksen aikaan tilan nimi oli Autio RN:o 39, mutta muuttui myöhemmin Iljalaksi.

Tykkylän tila Haapalahdessa lunastettiin samalla tavalla kruunulta perintötilaksi vuonna 1859. Mikko Heikinpojalla oli hallussaan koko jakamaton tila, jonka yhteisen pinta-alan sanotaan olleen 1200 hehtaaria.

Iljanvaarassa ei tiettävästi asunut Tykkyläisiä ennen tilan lunastamista perintötilaksi, eikä pariin vuosikymmeneen lunastamisen jälkeenkään. Siellä kuitenkin käytiin Haapalahdesta käsin mm. polttamassa kaskea. Näiltä kaskimailta lienevät olleet peräisin ne kauniit koivikot, jotka olivat kauneimmillaan 1950-luvun puolen välin tienoilla.

Mikko Heikinpojan lunastaessa Iljalan tilan Kruunulta 1859, oli Iljalan isäntä Mikko Mikonpoika Tykkyläinen vielä pikkupoika. Hän syntyi 18.1.1855, varttui mieheksi Tykkylän tilalla Haapalahdessa, avioitui sitten Katri Laukkasen kanssa 12.4.1874. Tällöin vanha isäntä Mikko Heikinpoika oli vielä elossa. Perimätieto kertoo, että Mikko muutti Iljalaan vaimonsa ja kahden vanhimman lapsensa Mikon ja Kaisan kanssa. Tarinan mukaan Mikon lapset poika-Mikko ja Kaisa olivat matkan Haapalahdesta Iljanvaaraan töntelissä. Mikon muutto on tapahtunut noin 1880-paikkeilla.

Iljalassa oli Mikon muuttaessa hirsistä rakennettu pirtti. Sen ajan tavan mukaan pirtissä oli leivinuuni. Uuni oli ns. aisavetoinen, eli tuli ei kiertänyt uunin sisällä niin kuin nykyaikaisissa uuneissa, vaan savu meni suoraan liemun kautta ulos. Leivinuunista vedettiin hiilet uunin etuosassa olevaan koloon. Keittämistä varten oli käytössä kolmijalka, joka pidettiin hiilien päällä. Uunista pääsi pirttiin savua, joka mustutti seinät.

Mikko Mikonpojan ja Katri Laukkasen perheeseen syntyivät lapset

Kaisa 20.4.1875 - 11.7.1911, Mikko 6.5.1877 - 9.11.1944, Anna Valpuri 16.1.1880 - 14.10.1880, Matti 18.3.1882 - 10.12.1967, Ida 8.1.1885 - 26.7.1889, Heikki 15.2.1887 - 7.5.1889, Otto 28.1.1889 - 4.1.1975, Anna Stiina 27.4.1891 - 6.1.1897, Hanna Maria 23.4.1894 - 8.3.1897, Onni Antti 26.11.1897 - 14.5.1900

Toisesta avioliitosta Sana Tannisen kanssa syntyivät lapset: Lyydi Maria 3.1.1905, Antti 4.10.-1907- 3.9.1994, Hilma 15.9.1909 – 15.9.1909 ja Sirkka 16.10.1910 – 12.8.1919.

Iljalan isäntä Mikko Mikonpoika Tykkyläinen kuvattuna toisen vaimonsa Sanna Tannisen kanssa. Kuvassa ovat lapset toisesta avioliitosta takana Antti s. 1907, Lyydi s. 1905 ja Sirkka s. 1910. Kuva on otettu noin 1915-17 paikkeilla.

Mikon 14 lapsesta eli aikuisikään kuusi lasta

Vasemmalla Kaisan perhe. Keskellä Kaisa ja hänestä vasemmalla puoliso Heikki Justander. Lapset vasemmalta Mikko, Martta isän sylissä, Erkki, takana Leena, äidin sylissä Sini ja oikeassa reunassa Anna.

Oikeassa kuvassa Mikon perhettä. Edessä keskellä Mikko ja vaimo Alina. Lapset takarivissä vasemmalta (tarksitetaan) Paavo, Mikko, Linda, Eino, Anna ja Janne. Eturivissä vasemmalta Helli Toivo ja Hilkkä. Kuvasta puuttuvat Onni ja Yrjö.

Vasemmalla Matti.

Oikealla Otto Sarola, ent. Tykkyläinen ja vaimo Ida perheineen. Lapset Liisa, Elli ja Kylikki sekä eturivissä pojat Jorma ja Sakari

Vasemmalla Antti vuonna 1984

Oikealla Lyydi o.s Tykkyläinen ja puoliso Heikki Ikonen. Lapset vasemmalta Aimo, Toivo ja Aulis.

Mikko Tykkyläisen talossa oli kolme tupaa. Taloon tultiin porstua kautta, josta sekä oikealle että vasemmalle oli ovet tupiin. Oikealla olevan tuvan läpi oli kulku kolmanteen tupaan. Tämä oli sen alkuperäinen pirtti, josta sanotaan, että se oli työtupa. Talosta ei Mikko Tykkyläisen ajalta ole valokuvaa. Oheisessa kuvassa ajalta, jolloi talo oli koko laajuudessaan,

Mikko Tykkyläisellä oli runsaasti maata, josta suuri osa oli metsiä. Mikon pojanpoika Martti Antinpoika kertoo, että Ukko-Mikolla vielä isä-Antin lapsena ollessa saattoi olla toistakymmentä lehmää, joista noin puolet oli ns. ruokolla. Käytännössä se merkitsi sitä, että mökkiläiset sovittua työmäärää vastaan saivat käyttöönsä talosta lehmän vuodeksi kerrallaan. Menettely oli hyvin yleinen. Hupaisana tarinana Martti kertoo, että isä-Antin ollessa rippikoulussa pappi oli kysynyt: "Minkä muistoksi Mikkelin päivää vietetään?" Poika, joka ei tavallisesti vastannut, viittasi ja pappi kysyi häneltä. Poika vastasi, että "lehmien vaihtamisen muistoksi". On totta, että juuri Mikkelin päivänä tienoilla ruokkolehmät vaihdettiin.

Ohessa palanen perukirjasta vasemmalla kotona ja oikealla ruokolla olevien lehmien listaa. Hinnat ovat perukirjassa tehtyjä arvostuksia Suomen isomummon markkoissa vuoden 1924 kustannustasossa. Sarakkeet kuuluvat sen aikaiseen perinnönjakosystematiikkaan.

Lehmät kotona		
Ryökkinä	1000:-	1000:-
Omena	1200:-	1200:-
Valkki	1000:-	
Helena	1200:-	
Maurikki	1000:-	1000:-
Kukka	800:-	
Lemmikki	800:-	800:-
Vierikki	1100:-	
1 siivoksi	600:-	600:-
" muu	500:-	
Armiivastikka	400:-	400:-

Lehmät ruokolla		
Jules Lappalainen		
Skura	800:-	800:-
Pöyhikki	1000:-	
Jertte	900:-	900:-
Heikki Hossalla		
Nygo	900:-	
Ruvina	900:-	900:-
Taan Tölvöillä		
Kyytti	900:-	
Katu Häkkinen		
Lemmikki	900:-	900:-

Isossa talossa oli paljon käyttötavaraa. Ohessa pieni palanen perukirjasta. Käyttötavarat olivat silloin arvokkaita.

Pöytälaappi		5:-	Voikan kalle		20:-
Shampun kynnys	20:-		Säilykone		150:-
1 kassasta			2 kassasta	4:-	2:-
2 säilytyskone	100:-	100:-	2 kassasta	2:-	2:-
2 pöytä	30:-	30:-	10 rippia	10:-	10:-
Amfiteatrone		100:-	23 viikatte	48:-	44:-
Seppäntä	100:-		2 lauppuu	3:-	3:-
Seinäkello		50:-	5 kassasta	2:-	3:-
Tarkkukello	30:-		12 hl. parunanto	210:-	210:-
2 keuhkajauha	20:-	20:-	10 " viljaa	600:-	600:-
9 " " kass.	5:-	10:-	3 pöytä	10:-	20:-
1 muuripata	60:-		5 ohutina	20:-	10:-
6 pöytä-pata	30:-	30:-	Kuivapöytä		100:-
3 pöytä-pata	5:-	10:-	Välly	60:-	
8 pöytä-pata	10:-	20:-	8 kassasta	200:-	200:-
Vierikko		10:-	2 lauppuu	5:-	5:-
Parolimijä kass.	100:-				

Mikko Mikonpojan talossa oli monenlaista tekniikkaa. Muutaman sadan metrin päässä talosta oli purossa mylly, jolla jauhettiin omaan taloon ja muillekin jyviä jauhoiksi. Jyvät jauhettiin myllynkivien välissä. Säkillisen jyviä jauhoi yhdessä päivässä tai yössä. Samassa purossa oli myös päremylly, joka oli käytössä vielä 1950-luvulla. Tästä päremyllystä oli valokuva jäsenlehdessä 1/2003.

Sepän töitä varten oli paja, jossa oli ahjo, alasin, vesiallas karkaisua varten ja kaikki muut tarpeelliset välineet. Sakari Sarola kertoo, että Katrin veli Matti Laukkanen oli taitava seppä ja hän rakenteli pajassa kärrynpyöriä ja rekiä ja niiden raudoituksia. Paja oli käyttökunnossa vielä 1950-luvulla. Kuvan ottohetkellä paja ei enää ollut käytössä

Iljan Tykkylä oli aikanaan merkittävä talo Enonsalolla. Talon maa-alueisiin kuului useita asuinpaikkoja. Mikko Mikonpojalla oli useita torppareita. Yksi heistä oli aikanaan tunnettu runoilija Matti Rätty eli Runo-Matti. Hänen torppansa oli noin kilometrin päässä päärakennuksesta paikalla, jonne myöhemmin muutti asumaan Mikon pojanpoika Janne Tykkyläinen. Runo-Matin runotuotannosta ei liene paljonkaan säilynyt jälkipolville siitä syystä, että hän tuli vanhempana uskoon ja piti tuotantoaan sopimattomana ja repi runonsa.

Mikon pojista Otto, joka muutti sukunimensä Sarolaksi, ja asui pitkään mm. Ilomantsissa. Hän palasi myöhemmin joksikin aikaa syntysijoilleen ja asettui asumaan muutaman sadan metrin päähän tilan päärakennuksesta. Hänelle jäi perinnönjaossa Mikon talosta se alkuperäinen pirttiosa, jonka hän siirsi uuteen paikkaan ja kunnosti ajanmukaiseen kuntoon. Tämä pirttiosa oli ollut sisältä nokinen ja hirret oli veistettävä puhtaiksi. Nokiset hirret palhattiin puhtaiksi leveällä kaarevateräisellä palhauskiveellä. Myöhemmin Otto rakensi laajennusosan ja talousrakennukset. Sarolan tilan päärakennus oli myöhemmin useita vuosia kansakouluna ja opettajan asuntona. Nykyisin talo on Sakari Sarolan omistuksessa virkistyskäytössä.

Mikko Tykkyläisen asuinpaikka Iljala oli Tykkyläisten asuttama Antti Mikonpojan kuolemaan saakka v.1994. Kantatila on nykyisen Maija Antintytär Nissisen, o.s. Tykkyläinen, omistuksessa virkistyskäytössä. Vakinaista asutusta tilalla oli yli 110 vuoden aikana. Isäntiä tänä aikana oli vain kaksi, Mikko Mikonpoika ja Mikko Antinpoika.

Iljalan tilalla on nykyisin edelleen pääosa Mikko Mikonpojan rakentamista rakennuksista. Päärakennus on laajennettu ja saneerattu nykyiseen muotoonsa 1980-luvulla. Kuva vuodelta 2003

Kivinavetta on entisessä laajuudessaan. Oikeassa päässä on navetta ja vasemmalla päässä talli. Keskellä ajosilta ylisille.

Vasemmalla aitta vuonna 2003. Mikon ajalta ovat edelleen pystyssä riihi ja vanha sauna

Iljan Tykkylä oli kohtaamispaikka

Miten Iljalassa Antin aikana elettiin, jääköön perheen jäsenten kerrottavaksi. Naapurin pojan näkökulmasta voinee kuitenkin jotakin kertoa.

Enonsalolla perheet olivat tuohon aikaan 1930 - 50-luvulla isoja ja suunnilleen saman ikäisiä. Totuttiin siihen, että joka talossa oli jokaiselle sisarukselle ikätoveri. Nuoret kokoontuivat toistensa luo, joihinkin taloihin oli tapana kokoontua useammin. Iljan Tykkylä oli tällainen paikka.

Nyt keski-ikässä olevat muistavat varmasti pöntteröpelin kivinavetan ympärillä. Se oli paikkakunnan paras pöntteröpaikka, paljon hyviä piiloja navetan ympärillä ja ylisillä. Keväällä pelattiin pihalla nelimaalia. Kotipesä oli aitan edessä ja palloa lyötiin tuvan editse. Pihassa oli kesällä myös lentopallokenttä. Talvella oli tuvan yläkerrassa vinttikamari tupaten täynnä poikia.

Minulle jäi erityisesti mieleen poikakerhon aika. Kerhoa veti Martti Antinpoika ja se kuului Poikien Keskukseen ylläpitämään toimintaan. Kerho kokosi poikia melko suurin joukoin ja osallistuttiinpa valtakunnalliseen leiriinkin Pieksämäen Partaharjulla. Pienelle pojalle se oli iso kokemus. Oheisessa kuvassa on paikkakunnan poikia Iljan Tykkylän tuvan edessä keväisessä loskakelissä. Takana muita päätä pitempänä Martti ja vasemmalla Onni Tanninen, joka muistetaan mm. pitkäaikaisena pyhäkoulun pitäjänä ja Kivilahden kirkon kanttorina.

Jo Mikko Tykkyläisen ajoista lähtien Iljalassa käytettiin töissä hyväksi koneita ja taitoa niiden kehittämiseen oli. Esimerkkinä tästä ovat mm. mylly, pärehöylä ja paja. Sama jatkui Antin aikana. Vesivoiman korvasi polttomoottori ja myöhemmin sähkömoottori. Eino kertoo pikkupoikana tapauksesta, kun puimakonetta pyörittävästä maatalousmoottorista meni kiertokammen laakeri. Varaosahuolto puuttui ja niinpä laakeri tehtiin koivun pahkasta. Ei se muuten niin muistiin painuvaa olisi ollut, mutta kun Eino joutui sen laakerin hiomaan käyttökuntoon.

Koneet ja laitteet näyttivät olevan Antin sydäntä lähellä. Einoon mukaan kahden viikon kiertokoulu antoi tähän hyvän pohjan. Antti tunnettiin monitaitoisena miehenä. Muistan poikavuosilta useita tapauksia, kun tuli jokin yllättävä ongelma jossakin laitteessa. Kun oli aikamme ihmetelty, niin lopulta keksittiin, että kutsutaan Tykkylän Antti.

Muistuu mieleeni pikku tapahtuma 1940-luvun loppupuolelta. Minun ikätoverini Jaakko oli rakentanut pintalaudoista aitan päätyyn auton ohjaamon. Siinä oli piirretty ratti, tyytytysnappula, valonappula ja muita nappuloita. Isosta oksanreiästä Jaakko oli tehnyt peruutusnappulan ja esitteli sitä minulle. Juuri kun Jaakko esitteli minulle polleana peruutusnappulan toimintaa, tuli isompi veli Lauri paikalle ja sanoi kylmän asiallisesti: ”Ei autoa peruutusnappulalla peruuteta, vaan peruutusvaihteella”. Voi, että harmitti. Leikki oli pilalla.

Niilo Tykkyläinen

Kirjoituksessa ovat avustaneet Antin perheestä Eino ja Martti, Sakari Sarola, Matti Tanninen, Matti Tykkyläinen, Toivo Ikonen. Kiitokset Maijalle. Valokuvat ovat perhealbumeista.

Iljalan lunastaminen kruunun tilasta perintötilaksi

Iljalan tila siirtyi kruunulta perintötilaksi Mikko Heikinpojalle, s.1814, vuonna 1859. Tila oli silloin nimeltään Autio. Mikko Heikinpojan pojista Antti jäi Tykkylän isännäksi, Heikki Lappilan paikalle ja Mikko siirtyi Iljanvaaraan Iljalan tilalle.

Laillisena pohjana kruunun omistamien tilojen lunastamiselle perintötiloiksi olivat Ruotsin vallan aikana säädetyt lait, jotka jäivät Suomessa voimaan Suomen siirtyessä Ruotsilta Venäjälle suuriruhtinaskunnaksi. Näin siis valtiota omistajana edusti Keisarillisen Senaatin Talousosasto Helsingissä.

Saantokirja on muodoltaan avoin kirje, jossa määritellään saannon kohde, hinnat ja muut ehdot. Tila on siihen aikaan ollut nimeltään Autio N:o 39. Tilaan kuului yhteensä 6 eri palstaa, joiden yhteinen pinta-ala on ollut noin 600 hehtaaria.

Oheisesta alkuperäisen kirjeen kopiosta voi yrittää päätellä tilan hintaa. Hintaa ehkä kuvaa perimätieto, jonka mukaan perintötiloiksi luovutetut tilat annettiin ”veroja vastaan”.

Avoimen kirjeen sisältö suomeksi on suunnilleen seuraava

SUOMEN KEISARILLISEN SENAATIN TALOUSOSASTON RAHA-ASIAIN TOIMITUSKUNTA

Suomen keisarillisen Senaatin talousosaston raha-asiain toimituskunta

Tekee tiedtäväksi, että kuten Hänen Keisarillinen Majesteettinsa on armossaan havainnut hyväksi säilyttää Suomen Suuriruhtinaskunnan asukkaille oikeuden ostaa lainmukaisesti kruunun

omistamia verotiloja, kuten tästä säädetään helmikuun 21. päivän 1789 asetuksessa ja tammikuun 24. päivän 1790 kuulutuksessa verrattuna syyskuun 19. päivän asetukseen; siispä ja seurauksena tästä on Keisarillisen Senaatin Talousosasto tahtonut luovuttaa ja myydä, kuten se tässä ja tämän avoimen kirjeen voimalla luovuttaa ja myy, kansalaiselle Mikko Heikinpoika Tykkyläiselle jäljempänä mainitun kruunun tilan Kuopion läänissä Ilomantsin pitäjässä ja Enonkylässä, nimittäin Aution N:o 39, muodostuen yhdestä tilasta $\frac{7}{32}$ manttaalista $\frac{1}{2}$ (arero)ruplasta ynnä seitsemästä kymmenestä kopeekasta hopeaa verona ja yhdestä ruplasta 35,5 kopeekasta samanlaista rahaa metsäkorkona kruunun säilyttäessä viranomaisen oikeuden nauttia ja pitää hallussaan 12 ruplaa 70 $\frac{1}{2}$ kopeekkaa hopeaa, josta edellä mainittu kansalainen Hänen Keisarillisen Majesteettinsa joulukuun 4. 1858 antaman armollisen julistuksen turvin, läänin korkokamarin 10. elokuuta 1859 lähetetyn alkuperäiskuittauksen tultua oikeaksi todistetuksi, maksaa 0,1 tai 1 ruplan 27 kopeekkaa hopeaa. Keisarillisen Senaatin Talousosasto luovuttaa sen vuoksi Hänen Keisarillisen Majesteettinsa ja kruunun nimissä Autio -kruunun tilan N:o 39 Kuopion läänin Enonkylässä Ilomantsin pitäjässä ja Ilomantsin kihlakunnassa sekä antaa saman tilan kansalaiselle, talonpoika Mikko Heikinpoika Tykkyläiselle hänen lapsilleen ja perillisilleen, perillisille perillisten jälkeen taloineen, maineen, peltoineen, niittyineen, metsineen ja metsämaineen, kaloineen ja kalavesineen, myllyineen ja myllyn paikkoineen, torppineen ja torpan paikkoineen sekä kaikkine muine omaisuuksineen, jotka kuuluvat tilan korkoihin vedessä ja maalla, lähikylässä ja kaukana, ottamatta pois mitään kaikesta siitä, mitä siihen kuuluu tai minkä pitää oikeudella siihen kuulua tai laillisen jaon tai isojaon kautta on tullut tai voi tulla hänen omakseen nautittavaksi, käytettäväksi ja säilytettäväksi veronalaisen oikeudella sillä ehdolla, että loput verot, jotka edellä mainittu kuulutus sisältää, siten suoritetaan, että 0,1 tai 1 rupla 27 kopeekkaa hopeaa seuraavana yhdeksänä vuotena sekä muut kruunun saatavat asianmukaisesti suoritetaan

Jos edellä mainittu tila tavalla tai toisella menee ostajalta tai hänen perilliseltään pois, tahtoo Hänen Keisarillinen Majesteettinsa ja Kruunu säilyttää sen koskemattomana. Niinpä mainittu Autio -tila N:o 39 pitää alla mainitusta päivästä lähtien poistaa kruunun maakirjoista. Se kaikki, kuten asiaan kuuluu, tulkoon oikeudenmukaisesti hänen omistukseensa; älköönkä hänelle kansalaiselle Mikko Heikinpoika Tykkyläiselle, hänen lapsilleen tai perillisilleen tätä vastaan estettä, vahinkoa tai keskeytystä tehtäkö nyt tai tulevana aikoina

Helsingissä 9. syyskuuta vuonna 1859 jälkeen Meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armorikkaan syntymän.

Suomen Keisarillisen Senaatin Talousosaston päätöksen mukaan

Viran puolesta: nimi epäselvä

Sinetti

Allekirjoitukset 16. päivänä marraskuuta 1859

Allekirjoituksia

KEJSERLIGA SENATENS
FÖR
FINLAND
EKONOMIE-DEPARTEMENTS FINANS-EXPEDITION.

NYTT Gär återligt: Att som Hans Kejsersliga Majestät i Råder
funnit godt bibehålla innerdånarne uti Storfurstendömet Fästland wid
rättigheten att köpa behörigen innehafwande krono-lägenheter till statte,
på sätt förordningen af den 21 Februari 1789 och kungörelsen af den
24 Januari 1790, jemförde med förordningen af den 19 September
1723, derom stadga; Utså och till följe deraf har Kejsersliga Senatens
Ekonomie-Departement welat upplåta och försälja, efter som Det här
med och i kraft af detta öppna bref upplåter och försäljer, till åboett,
Bonden Mikael Hennikesson Tyttelkämmen

efterkrifne krono *hemman* _____
uti *Kuopio* _____ län,
Honants _____ härads,
Honants _____ socken och *Eno by*, nämligen
Kuto N: 39, bestående af *1. hemman*, *1/2*
mark och *2. arrio rubel*, med *1/2* *mark*
fyrtio koppek silfver i skatt, och *En rubel*
och trettio fem och *en halv koppek* *mat-*
handa mynt, i skogsranta, *Honants* be-
hållne _____

_____ under skattemannas börd och
rättighet, att njuta och behålla, för *Totf* _____
rubel *fyrtio och en halv* _____ koppek silfver,
hvaraf förenämnde åboe, med stöd af Hans Kejsersliga Majestäts
Nådiga kungörelse af den 4 December 1858, uti länets landt.

Ch. S. 1/4 — 50
Arb. 1/4 — 86
Lofw — 1 65
J. 1/4 — 1

coll:

rånteri den 10. Augusti 1859
 enligt insändt original-quittans riktigt erlagt och betalt en tiondedel
 eller *En rubel tjuguffa*
 Koppek silfwer. Kejsarliga Senatens Ekonomie-Departement afhänder
 förbensfull Hans Kejsarliga Majestät och Kronan förbemalet
Antio Kronhemman N: 39. i Enso by,
Hörmants

socken och *Hörmants*
 härads af *Kuopio*
 län samt tillägnat del samma äboer, *Bonden Michel*
Henrikszon Tykkyläinen, dets

barn och arfwingar, arfwinge efter arfwinge, med hus, jord, åker,
 ång, skog, mark, fiske och fiskevatten, qvarn och qvarnställe,
 torp och torpställe, samt alla andra tillägor, som under lägenhetens
 ränta äro inbegripne, i våto och torro, närby och fjerran, intet undan-
 tagandes af allt det, som derunder lyder och med rätta ligga börd, eller
 wid laga afwittring och storstifts-delning tillfallit eller tillfalla kan,
 att njuta, bruka och behålla under stattemanna börd och rättighet
 som lag förmår; dock med förbehåll att återstoden af skattelösen, på
 sätt omförmålde kungörelse innehåller, sålunda afbördas, att en tiondedel
 eller *En rubel tjuguffa*

Kopek silfwer årligen, un-
 der påföljande nio år jemte öfrige kronoutsylder, behörigen erläggas.

Skulle oå förberörde lägenhet på ett eller annat sätt gå löparen
 eller *dets* arfwingar ifrån, vill Hans Kejsarliga Majestät och

Kronan hålla dem deruti alldeles slafslösa. Så skall och merbemålte

Autio kronhemman N° 39

efter nedanstående dag från krono till statte uti jordbedderna öfver-
föras. Det alle, som weberbör, hafwa sig att esterrättaz icke görandes

honorn åboen *Bonden Michel Henriksen Tytkyläinen, dess*

_____ barn eller arfwingar häremot hinder, mehn eller uppehåll
i någon måtto, nu eller tillkommande tider. Helsingfors, den *nionde*

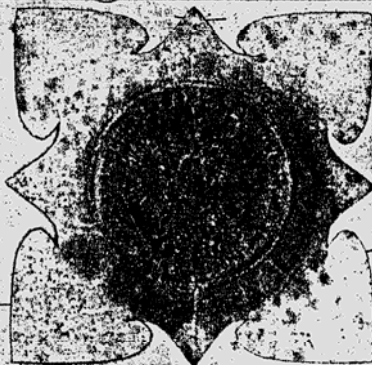
Septembur _____ är efter Vår Herres Jesu Christi nå-
derika födelse ettusende åttahundrade och på det *femtioende*
nionde

Enligt Kejsarliga Senatens för Finland

Ekonomie-Departements

beslut,

På dragande kall och embetes vägnar:

Annot. pag. 191.

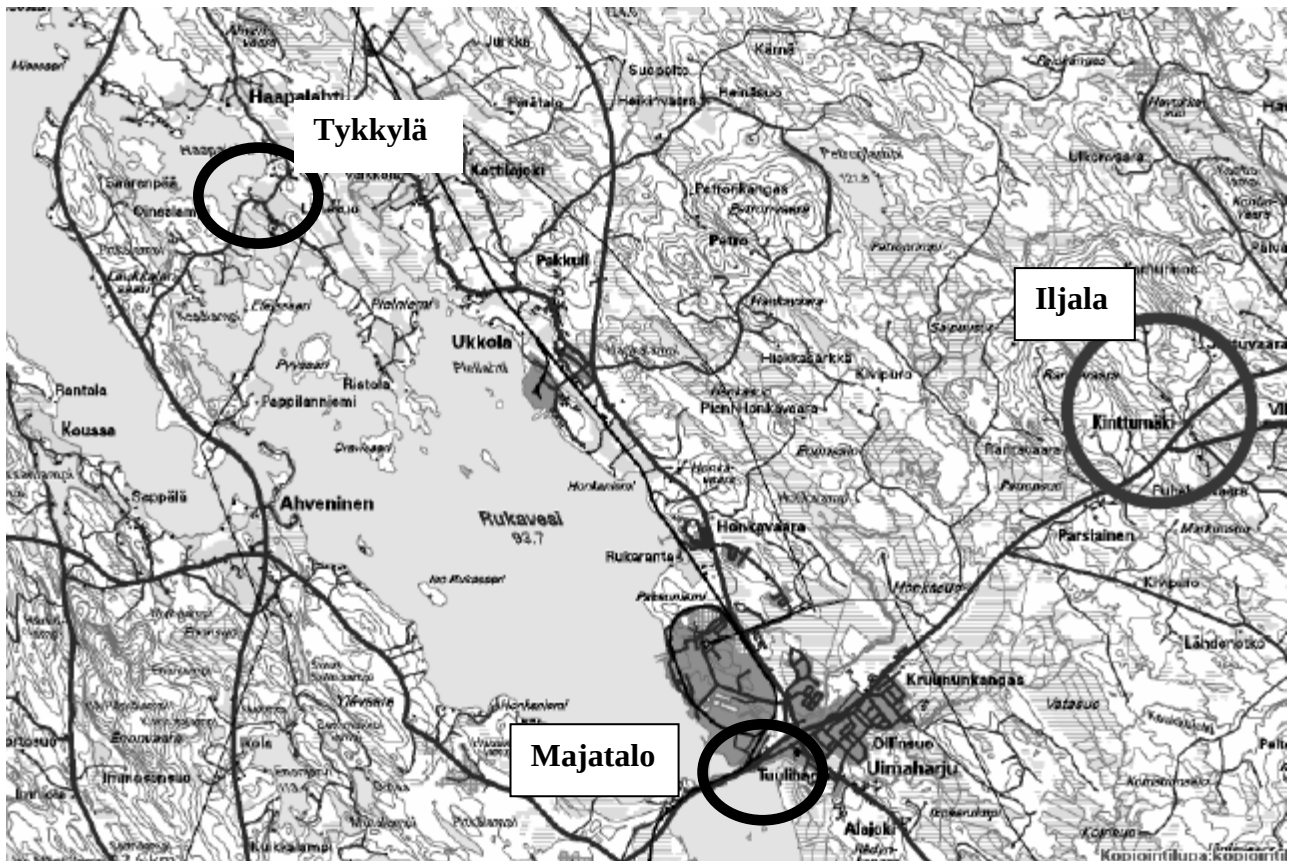
B. D. 340. 8. 297 1859

Stattebref för *Bonden Michel Henriksen Tytkyläinen*
a^o Autio kronhemman N° 39. i Eno by, Homanto
fötkern i Homanto härad af Kuopio län.

Den 16. November 1859. annot. a Länsskrifvet N° 275. et

276. *V. J. Pehrman*

Arvskatt a^o Helsingfors länsskrifvet N° 275. et
den 1859. N° 276. et

Niilo Tykkyläinen

Kirjoitusta ovat avustaneet Jari Tykkyläinen, Sakari Sarola, Martti Tykkyläinen, Toivo Ikonen(dokumentti ja käännös)

Iljala, Iljanvaara – kuka oli Ilja

Tykkyläisten suvun asuinpaikkoihin liittyvät monet Ilja-alkuiset paikannimet: Iljala, Iljanvaara, Iljanrinne. Ilja-alkuisten nimien historiaa ei liene erityisemmin tutkittu. Tuntuu kuitenkin uskottavalta, että näillä nimillä on jokin yhteinen lähtökohta. Sellaiseksi voisi ajatella vaikkapa kertomusta venäläisestä Ilja -nimisestä munkista, joka liikuski 1500-luvulla näillä tienoilla vahvistamassa ortodoksisen uskonnon asemaa.

Suomeen oli tuotu roomalaiskatolinen uskonto lännestä 1200-luvulta alkaen kirkkohistoriasta tutuiksi tulneiden piispojen ristiretkien vaikutuksesta. Vastaavasti idästä oli tulossa ortodoksinen uskonto, jonka tukikohtia olivat Valamon ja Konevitsan luostarit ja sittemmin Petsamon luostari. Suomessa siis kohtasivat lännestä tuleva roomalaiskatolinen uskonto ja idästä tuleva kreikkalaiskatolinen eli ortodoksinen uskonto. Kohtaaminen lienee noudatellut Ruotsi-Suomen ja silloisen Novgorodin välillä vuonna 1323 tehdyn Pähkinäsaaren rauhan rajan linjaa. Ilomantsi oli tässä rauhassa rajan tuntumassa Novgorodin alueella ja ortodoksisen uskonnon aluetta.

Uskontojen välillä oli Raja-Karjalassa selvää kilpailua ihmisten sieluista. Niinpä ortodoksisen uskon asemaa vahvistamaan lähti Valamon luostarista Ilja -niminen munkki, joka vaikutti Raja-Karjalassa 1500-luvun puolen välin tienoilla. Tarinan mukaan Ilja-munkki kulki tiettömän ajan tavan mukaan vesistöjä noudatellen Pielisjokivartta Pielisjärvelle ja edelleen Lieksanjoen vesistön kautta Vienan Karjalaan. Ilomantsissa kulkiessaan hän tarinan mukaan kävi kaikissa kylissä vahvistamassa uskontonsa asemaa.

Ilja -munkin vaikutus näkyy varmaankin selvimmin juuri Ilomantsin ortodoksisen seurakunnan historiassa. Seurakunta on yli 500 vuotta vanha ja vanhin ortodoksinen seurakunta Suomessa. Jäseniä on nykyisin noin 1100 henkilöä. Ilja elää edelleen paikannimistössä ja mm miehen etunimenä

Ortodoksisen uskonnon kannaltahan kävi sitten niin, että ortodokseja lähti Raja-Karjalasta 1600-luvulla yhteensä itään Venäjälle noin 30 000 henkilöä lännestä tunkeutuvien luterilaisten tieltä. Olisikohan niin, että Tykkyläistenkin esi-isät ovat silloin 1600-luvulla tulleet Enon kylään noina aikoina. Uskontojen keskinäiseen asemaan vaikutti varmaan myös se, että myöhemmissä rauhansopimuksissa alue siirtyi Ruotsi-Suomeen, joka vahvisti luterilaisten asemaa alueella.

Onko Ilja-munkki matkoillaan käynyt Enon kylän Iljanvaarassa, sitä ei kukaan tiedä. Onko alueella silloin ollut kylää tai asutusta? Oliko alueella synkkää metsää vai kaskimaita? Hyvin luultavaa kuitenkin on, että Ilja-munkki on vaikuttanut paikannimiin siellä missä hän liikkui. Maanmittauslaitoksen Karttapaiikka internetissä löytää Ilja-alkuisia paikannimiä lähes 60 kappaletta eri puolilta Pohjois-Karjalaa. Vain muutama Ilja-alkuinen paikannimi löytyy sen alueen ulkopuolelta missä Iljan on arvioitu liikkuneen.

Niilo Tykkyläinen

Tässä ajassa

Toivo Tykkyläinen

Mitä puuttuu lapsiltamme tänään?

Yllä oleva kysymys saattaa tuntua hieman oudolta, kun ajattelemme, miten paljon sekä kotien että yhteiskunnan taholta on tehty työtä ja käytetty varoja lastemme hyvinvoinnin parhaaksi. Mitä siis vielä puuttuisi? Tänänhän lapset saavat lähes kaiken, mitä he tarvitsevat ja haluavat: hyvän hoidon, vaatetuksen, ravinnon, leikkikaluja sekä askartelu- ja urheiluvälineitä ym. Jotakin hyvin olennaista kuitenkin puuttuu, mitä he syvimmillään kaipaavat ja tarvitsevat.

Tämä asia tuli mieleeni ollessani noin neljä vuotta sitten erään suuren, 9-lapsisen perheenäidin hautajaisissa synnyinseudullani Pohjois-Karjalassa. Sain läheltä seurata tämän maalaistalon emännän puuhia ennen viime sotia, jolloin perheen pienimmät lapset olivat vielä kotona.

Emäntä oli luonteeltaan tasapainoinen ja miellyttävä, jonka kasvoista heijastui iloinen ja ystävällinen ilma, vaikka elettiin vaikeita pulavuosien aikoja.

Tahtoisin mainita erityisesti kaksi asiaa, joita tämä äiti piti hyvin tärkeinä lapsia hoitaessaan. Vaikka hänelle maalaistalon emäntänä oli moninaisia tehtäviä ja kiireitä, niin siitä huolimatta hän järjesti aikaa lastensa kanssa seurusteluun ja yhdessäoloon. Niinpä keskusteltiin, luettiin, leikittiin ja laulettiin yhdessä. Näin lapset huomasivat, että heitä arvostettiin ja heistä pidettiin.

Jotkut naapurit kuulemma ihmettelivät, miten hän uhraa niin paljon aikaa lapsille ja antaa vaikkapa jonkun työn jäädä tekemättä. Tämä äiti oli oivaltanut sen, mitä nykyiset tutkimukset osoittavat todeksi, että vuodet ennen kouluaikaa, jopa syntymää edeltävä aika, ovat lapsen tulevaisuuden kannalta hyvin tärkeitä. Silloin tehtyjä laiminlyöntejä ei voida myöhemmin korvata.

Toinen asia, mitä hän piti kaikkein tärkeimpänä ja siksi pyrki sitä osoittamaan lapsilleen, oli sydämellinen rakkaus, joka oli hänen kasvatustyönsä perustana ja jonka lapset myös herkästi ottivat vastaan.

Hän oli jo nuorena saanut omakohtaisesti kokea, miten usko Jumalaan antaa ainoan, kestävän perustuksen elämään ja siksi hän tahtoi lapsensakin tälle perustukselle ohjata. Tämä äiti ymmärsi Jumalan vanhemmille antaman suuren vastuun lapsen kasvatuksesta, johon oli jatkuvasti pyydyttävä apua ja voimaa Taivaan isältä. Äidin esirukoukset saattelivat lapsia heidän vuorollaan omille latusilleen lähtiessä.

Katselin tuossa hautaustilaisuudessa äitiänsä iäisyysmatkalle saattelevia lapsia, joilla puolestaan nyt jo olivat omat perheet. Oli väkevästi koettavissa heidän kiitollisuutensa äitiä kohtaan, joka niin paljon oli antanut heille aikaansa ja rakkauttaan heidän parhaaksensa.

Kirjoitus on julkaistu myös Parikkalan Sanomissa 21.1.1991

Nyt elämme monessa suhteessa toisenlaista aikaa. Molemmat vanhemmat käyvät vieraassa työssä. Työn lisäksi heille kertyy vielä muita menoja ja harrastuksia. Kosketus lapsiin ja heidän yhdessäoloon jää vähäisemmäksi.

Antakoon Jumala teille lapsiperheiden vanhemmille ja kaikille kasvattajille paljon armoa ja voimia, että lapset saisivat kokea sydämellistä rakkautta ja yhdessäolon riemukkaita hetkiä läheisten kanssa. Tätä he tänään odottavat ja tämä antaa heille turvallisenmielen ja valoisan tulevaisuuden toivon tässä pimenevässä ajassamme

Toivo Tykkyläinen

Onko ystävyyden sävyttämä lähimmäisyysuhde häviämässä?

Monet ovat todenneet ja varmaan itsekin olemme huomanneet, miten itsekkyiden valtaama elämäntyyli näyttää ajassamme voimistuvan. Puhutaan "narsismi-ilmiöstä". Narsismi on (Jokamiehen sivistyssanaston mukaan) sairaaloinen itseihailu, uppoutuminen omaan itseensä. Tällainen mieliala on omiaan vahingoittamaan ihmissuhteita, joilla on sangen tärkeä merkitys kaikkien ihmisten elämässä.

Käytännössä tämä ilmenee siten, että unohdamme lähimmäisemme, ja vaikka näemmekin hänen tarvitsevan apuamme, niin kävelemme hänen ohitse.

Meillä ei ole aikaa toisille vaan ainoastaan itsellemme. On toki niitäkin, jotka ovat valmiit ojentamaan auttava kätensä. Heistä säteilee rakkauden ja ystävällisyyden lämpöä. Miten virkistävää ja rohkaisevaa on tavata tällaisia ihmisiä. Tahdon esimerkkinä kertoa erään muiston vuosikymmenien takaa. Ollessani eräänä kesänä op:n

lomapäivillä Kauniaisissa sain kokea yhden päivän aikana miellyttäviä yllätyksiä.

Olin tilannut vuoron sikäläiseltä hammaslääkäriltä. Vastaanottohuone oli puistikon keskellä hieman kauempana keskustasta. Odotellessani vuoroani ulkona tuli luokseni eräs puistikossa työskentelevä henkilö ja tarjosi minulle istumapaikkaa lähellä olevalta penkiltä, että voisin odotellessani hieman levähtää. Kiitin häntä ja mielessäni ihmettelin hänen huolenpitoaan ja ystävällisyyttään minua tuntematonta henkilöä kohtaan. Hammalääkäri puolestaan osoitti suurta kiinnostusta minua kohtaan kysellen kuulumisiani hyvin ystävälliseen sävyyn, aivan kuin olisimme olleet vanhoja tuttuja. Lähtiessäni sitten kävelemään katua pitkin Raamattuopistolle päin huomasiin takaani tulevan kuorma-auton pysähtyvän kohdalleni. Näin, miten kuljettaja iloisesti hymyillen tarjosi minulle kyytiä. Hän oletti minun olevan matkalla Helsinkiin. Kiitin

tarjouksesta selittäen meneväni lähellä olevaan kohteeseen.

Näiden tuntemattomien lähimmäisteni osoittaman rakkaus ja ystävällisyys on jäänyt pysyvästi mieleeni. Samoin olen saanut iloita monista muistakin vastaavista tapauksista. Tämän ajan kasvavan työn ja vaatimusten paineen alla oleva sekä monia huolia ja murheita yksin kantava ihminen tarvitsee kipeästi lähelleen niitä, joilla on hyvän ystävän mielenlaatu. Ystävällisyyttä ja huomaavaisuutta voimme osoittaa aivan pienissä asioissa "ruohonjuuritasolla". Esimerkiksi ystävällinen katse, sana ja

auttava kädenojennus, osanotto ja myötäeläminen lähimmäisten kanssa kuuluvat tämän ystävyys ja rakkauden ilmapiiriin. Raamatussa sanotaan (Gal. 5:22), että rakkaus ja ystävällisyys kuuluvat hengen hedelmiin. Ne ovat siis Jumalan lahjoja, jotka uskon hedelminä on tarkoitettu harjoitukseen pantavaksi lähimmäistemme parhaaksi.

Tahdommehan, ystävät, yhdessä pyytää Jumalalta näitä lahjoja voidaksemme "sydämin, suin ja kätten töin" palvella lähimmäisiämme yhteisellä elämän taipaleella.

Kirjoitus on julkaistu Parikkalan Sanomissa 27.9.1990

Marjaana Tykkyläinen

Lehmää käyttämässä

Juosta rimputin paljain jaloin kohti mummolaa. Kaikki muut olivat jo menneet aikaa sitten.

Havahduin aamusella vastarannalta kantautuvaan kellon kalkkeeseen. Totesin ikkunasta miten virkut veljeni, viidenpennin paimenet, ajoivat Kuuselan lehmiä Lammen opottaan. Tuulessa huojuvan ruishalmeen editse, lammenpinnan kuvajaisen toistaessa ruskeat kyljet ja valkeat juonoselät.

Pinkaisin koulun ohi. Yläkerran luokan ikkunat katsoivat kylmästi jälkeeni. Keväällä oppilaskuoro oli laulanut opettajalle läksiäisiksi, minä en päästänyt ääntäkään.

Olin saanut ensimmäisen kaunokirjoitusvihkon ensimmäisen sivun valmiiksi. Naama leveänä astuin opettaja luo sitä näyttämään.
- On se kumma miten sinä näin siivotonta jälkeä teet ja tyttö vielä.

Opettaja tarttui vihkon sivuun, repi sen irti. Rutisti ja heitti roskakoriin. Luiskahdin pulpettiini, häpeä jähmetti liikkumattomaksi. Tuijotin pulpetin kantta. Kyyhötin paikallani koittaen hengittää niin etteivät kyljet kohoile. Tunsin Paulan kapeiden sormien puristavan hikistä kättäni pulpetin alla. Sillä on ärrävika, se kyllä tietää. Vasta huussissa tyrskähdin itkuun.

Tie laskee pienen joen ylittävälle sillalle. Tässä niitä loppukesästä on, nyt ei vielä tarvitse varoa. Hiekka on pehmeää ja varjopaikassa kosteaa. Niitä käydään pyydystämässä ja pidetään varovasti käsissä. Pienet jalat tuntuvat ihoa vasten viileiltä. Päästetään sitten varovasti takaisin sammalikkoon.

Mummolan savupiipusta nousee ohut juova, Enni-täti paistaa varmasti piiraita ja pullaa. Ukko on tienvarsipellolla niittämässä. Hevosvetoinen niittokone raksuttaa tiheään ja heinä kaatuu nöyrästi

kumoon. Siihen se jätetään luokopäille kuivumaan, kun on näin poutaa.

Suuren ladon takana nousee heinä rivakasti seipäälle. Erotan helposti äidin ja isän sekä kesävieraat: tädin ja sen ylikonstaapeli miehen. Eno lyö seipäitä maahan minkä ehtii. Vanhin veli ajaa haravakonetta, nuoremmat ovat paluumatkalla aamuvirastaan.

Navetasta kuuluu haikea mölinä, joku lehmistä on härillään. Istun rapulle tasaamaan hengitystä. Ukko lopettaa niittämisen, nostaa terän ylös ja ajaa pihaan.

- Ka onha se Marikii jo pieäst yllää. Tul tuo lehmä härillee parraasee heinäaikaa. Aikaisista ei kenkää malttas lähtii käyttämään härällä. Mie paan hevosen lavakärrin ettee ni mäne sie sitä lehmieä Kokkaselle sonnille viemää.

- Määnhä mie veikkone, henkäsin hyvillään.
- Hekkee.

Enni-täti lennätti kuuman piiraan käsiini. Sula voi valuu käsivartta pitkin.

- Miten piiras voipkii maistuu näin hyvälle, sanon Harri-kissalle joka puskee kylkeäni vasten.
- Mauuuuu

Lehmälle pannaan rautapäitset päähän ja se talutetaan kärrin perään. Otan ohjat käsiin ja nousen kyytiin. Ukko hölpittää povotan puomin ympäriltä ja sitoo sen kiinni rahkeeseen. Maiskautan hevoselle, se lähtee nöyrästi kävellä lompsimaan. Lehmä saa vielä ukon lippalakista viimeisen läpsäyksen persuksilleen.

- Olispa Mökinmäin Hele nyt pihalla, ko mie ajan omin topporinnee. Tulis nyt joku ies vastaa ja näkis mite miun huimenii on usottu nää elokkaat..

Asta kävellä kopsuttelee rauhassa tutuksi käynyttä reittiä, eikä lehmäkään tempoile vastaan. Kiperässä rinteessä, tien

molemmin puolin seisoo suuria koivuja kesämekoissaan. Kavioiden kapse kaikuu somasti puiden holvistossa. Kuhankeittäjä lennähtää alaoksalle viheltämään, sen kirkkaan keltainen puku välkähtää oksien varjoissa.

Tässä kohtaa oikealla puolella on lammenopotta, mummolan lehmien metsälaidun. Ne ajetaan sinne kinttupolkuja pitkin, lyhyempää reittiä. Siellä käydään mustikassa koko perhe. Äiti tekee eväät ja ottaa tulenteko vehkeet mukaan. Ensimmäisen litran jälkeen tehdään nuotio ja juodaan limpsat.

Kokkasen sonnit seisoivat rivissä aituksen portilla, kun ajan pihaan. Ne tietävät heti mistä on kysymys ja lehmän kaihoisa mölähdyks lisää niiden intoa. Mirjam ja Esteri tulevat Aarnelle avuksi erottamaan valitun sulhasen toisten innokkaiden joukosta. Suurin körmyniska näkee vain lehmän ja veräjästä selvittyään lähtee vakaasti sitä kohden. Tässä vaiheessa minut käsketään navetan taa, vaikka olen ihan selvillä miten tilanne jatkuu. Vanhapiikasisarukset ovat häveliäitä ja luulleet itsekin toiselle kymmenelle, että lehmän maha repeää ja vasikka putoaa sieltä. Ihan noin vain kops !

Tulomatkalla Mäkelän lampaat makaavat riihen kennäällä. Niiden sirot leuat jauhavat tiheään märepalaa.

Muistan äidin kertomuksen lapsuudestaan. Kuuselan ja Mäkelän lampaat olivat sekoittuneet, kun veräjä oli ollut auki. Katraan mukana olleet pässit rupesivat heti koittamaan kumman kallo se kestää. Kolmannella kerralla Kuuselan pässi väisti ja Mäkelän jäärä lensi mahtavan vltin. Kisa oli loppunut siihen ja pässit kääntyivät kannoillaan omat uuhet kintereillään.

Väki oli tulossa päiväsuurukselle kun palasin matkaltani. Lehmä vietiin

kytkyyllään, se joi pitkään ja paneutui sitten tyytyväisenä makuulle.

- Vottepe se onkii riski tyttö tää Mari, sanoi ukko joka ei koskaan kiitä ja taputti minua pääläelle.

Ruokatauon jälkeen palataan työhön. Serkulla on valkoiset pitsinilkkurit ja komea ruseti. Se on taas aamulla saanut niitä ihmeellisiä kapseleita. Aletaan jakaa palikoita tyhjiä seipäiden rivistöön.

Enni-täti tuo suuressa korissa kahvia pellolle. Asetutaan seipäidenvarjoon istumaan. Kaikki ovat hyvällä päällä, työtä on mukava tehdä isolla sakilla. Me lapset saamme kotipolttoista mehua ja verestä

pullaa. Voisiko mikään olla sen parempaa?

Vedetään Antsan kanssa pitkää tikkua kumpi ohjaa ja kumpi polkee. Saan pitemmän ja kiipeän aisaa myöden Astan pehmeään selkään. Antsa kapuaa pukille ja rupeamme ajelemaan haravakoneella jälkiä. Aina vajaaksi jääneen seipään kohdalla Antsa polkaisee liipasinta ja harava heilahtaa ylös jättäen kokoamansa heinät kasalle. Joku hankoniekka kyydittää ne siitä seipäälle hatuksi. Ohjaan taitavasti, yhtään seivästä ei mene nurin.

- Se lupas poutaa koko ens viikkauveks, Enni-täti virkkaa huiviaan sitoen.

Matti Jannenpoika Tykkyläinen

Muistoja kesästä 1944, jolloin olin mummon ja ukin luona Rahkeen Kolmiolla.

Tuo kesä on jäänyt kauniina mieleen, sainhan olla isovanhempieni hoivassa koko kesän. Ukki oli useimmiten jossain työhommissa, joten puuhastelimme mummon kanssa kahdestaan.. Tykkäsin avitella mummoa monissa askareissa. Leipominen on jäänyt erityisesti mieleen. Tehtiin usein lämpimäisiä, joita sitten vietiin Lampijoen Martta-tädille. He asuivat ”Lutikkalinnassa”. Lampijoessa oli Anja-niminen tyttö, jonka kanssa usein leikittiin.

Mummo ja Ukki asuivat silloin pienessä kahden huoneen mökissä. Keittiössä oli hellauuni, ruokapöytä, ja joitakin kaappeja. Ukin muistan ruokailleen aina pöydän takana, ja jolla seinällä oli iso taulu. Taulu kuvasi ompeluseuran naisia, jotka joivat kahvia. Kamariin ei mahtunut sänkyjen lisäksi kuin pieni pöytä ja joitakin kaappeja. Eteisen yhteydessä taisi olla pieni komero, jossa oli maitokoneen lisäksi joitakin hyllyjä. Pieni oli ukkilan mökki, mutta kodikkaan oloinen.

Aamuisin, kun vielä vetelin unia, olivat Ukki ja Mummo lähteneet askareilleen. Pöydällä oli minulle laitettu aamupala valmiiksi, jos

Uimaharjun Mummo Alina Tykkyläinen

satun heräämään. Pidettiin minusta hyvää huolta.

Kolmiolla oli silloin sähkövalot, joita pidettiin ihmeellisenä. Miten tuli voi tulla lankoja myöten. Valokatkaisijoita ei ollut, vaan lamppua kiertämällä valo syttyi ja sammui. Minä en saanut koskea lamppuihin, koska ne räiskähtelivät. Päivät kuluivat mukavasti, koska Mummolla oli aina jotakin jännittävää. Käytiin usein ostoksilla Uimaharjussa. Joskus menimme junalla ja tulimme jalkaisin tai päinvastoin. Matka tehtiin junarataa pitkin. Radalla piti olla valppaana, ettei juna päässyt yllättämään. Mummon veli Otto asui sillankorvassa VR:n talossa, koska hän oli töissä rautateilla. Sanni-täti piti meitä kestissä ja muistan hänetkin iloisena ihmisenä. Paavo-setä asui majatalossa, joten meillä oli siinäkin kyläpaikka. Uimaharjussa oli silloin ainakin viisi kauppa. Mummo asioi usein Antti Sorjosen kaupassa.

Eräänä päivänä Mummo kysyi, että lähdetäiskö käymään Lemussa. Olin kovin innoissani, että kyllä vaan. Tiesin, että Lemu oli jossain kaukana. Mummo kertoi, että meidän on mentävä junalla Haapalahteen ja kun Matti-setä ajaa postia, niin päästään hevosen kyydissä Lemun vaaralle. Menimme kolmisin, mummo, ukki ja minä. Vastassa oli Matti -setä, jota sanottiin ”Lemun Rovastiksi”. Minusta matka Haapalahdesta Lemuun tuntui pitkältä, kun hevosta en muista liiemmin hoputetun. Matkalla oli suuria mäkiä. Vihdoin oltiin perillä. Lemussa minulle oli kaikki uutta. Oli iso tupa ja kaksi kamaria sekä uuni, vielä isompi kuin meillä kotona. Tutustuttiin navettaan ja talliin. Iltasella Matti-setä soitti harmonia ja veisattiin virsiä ja hengellisiä lauluja. Olin halunnut kuulla vielä lisää soittoa, vaan oli käytävä yöpuulle. Sain nukkua Mummon kanssa peräkamariissa kahden lakanan välissä. Oli pienellä pojalla juhlanan tuntuinen olo.

Aamulla saimme nauttia herkullisen aamupalan, jonka jälkeen valjastettiin

hevonen kärrin eteen ja ajelimme kohti Haapalahden asemaa, josta matka jatkui junalla Rahkeelle. Oli tärkeää sanoa konnarille, että olleen jäämässä Rahkeelle. Ukki kyseli kaikkia kuulumisia Matti-veljensä kotoa.

Mieleeni on jäänyt sellainenkin asia syyspuolen ajalta. Kolmiolla puitiin viljaa eräänä elo-syyskuun päivänä. Oli jo pimeä, kun hevosen kärriin lastattiin olkikuorma, jota olin polkemassa kuorman päällä. Kun kuorma oli täysi ja sidottu, pyyteli Ukki ja Paavo -setä tulemaan alas kuorman päältä. Pyysin Paavo -sedältä, että minä osaisin ajaa kuorman Uimaharjuun, jota kovasti epäilivät. Sain kuitenkin luvan ja jos lossi sattuisi olemaan Rahkeen puolella, niin osaisi lossata omin päin. Oltiin Mummon kanssa kuljettu monjaita kertoja lossilla ilman lossaria. Uimaharjussa oli silloin pieni kapulalossi.

Ajoin hevosen majatalon eteen, jossa Irja -täti tuli vastaanottamaan ja ihmetteli kovasti, että yksinkö tulin. Paavo -setä tuli kotiin myöhemmin ja riisui hevosen talliin. En muista tuliko Paavo -setä toisella hevosella. Tunsin itseni ”pikkumieheksi”, kun sai nolla miesten hommissa. Olin yötä Paavo-sedän kotona entisessä majatalossa.

Muistan yhä lämmöllä ja kunnioituksella isovanhempiani. Muistot kesältä -44 ovat arvokkaita ja tärkeäkin muistella.

Ukki kuoli samana syksynä 9.11.1944 67-vuotiaana ja Mummo kuoli 17.1.1955 76 – vuotiaana

Matti, 7v.

Kapulalossi Uimaharjussa Pielisjoen yli oli vaijerilossi, jossa ei ole moottoria lossin kuljettamista varten. Kulku rannalta toiselle tapahtui matkustajien voimalla. Tähän käytettiin puisia kapuloita, joilla tartuttiin lossivaijeriin ja lihasvoimalla siirrettiin lossia eteenpäin.

Sihteerin palsta

Sukuseuran lehti on taas valmistunut. Lehti jaetaan hieman yli sataan osoitteeseen. Lukijoita lehdellä on varmaankin reilut 200. Jäsenmaksun maksaneita jäseniä on tällä toimintakaudella hieman yli 90 ja kaikkiaan 123 henkilöä. Jäsenmäärä on näin nuorelle seuralle varsin hyvä.

Nyt kun sukukokous on taas ovella, kannattaa ottaa esille joitakin asioita, joista soisi käytävän keskustelua kokouksessa tai kokouksen ulkopuolella

Postituslistaan kaivataan lisää nimiä. Näyttää siltä, että nuoret ikäpolvet aikuistuvat huomaamatta eikä heitä tule otetuksi mukaan jakeluun. Nyt voisi sukukokouksen yhteydessä kerralla lisätä jakelulistaan nuorten nimiä ja osoitteita. Toinen ongelma on osoitteen muutokset, joita tulee valitettavan vähän sihteerin tietoon. Viime jakelusta tuli takaisin puolenkymmentä kirjettä väärän osoitteen vuoksi, eikä näille ole uusia osoitteita mistään löytynyt.. Tätäkin asiaa voisi hyvin korjata sukukokouksessa.

Sukuseuran toimintaan ovat tervetulleita kaikki ikään ja suupuoleen katsomatta. Tämän lehden tuottamisessa on jo ollut mukana aika suuri joukko sukulaisia, hyvä niin. Kuitenkin sukuseuran toimintakenttä on oikeastaan rajaton ja kaikki sellainen toiminta, joka edistää seuran tavoitteita, on tervetullutta.

Tarvitaanko seuraan toimikuntia?

Seuran toimintatapaan sopii, että erilaisia tarkoituksia varten perustetaan pieniä toimikuntia, jotka keskittyvät johonkin osa-alueeseen. Tällainen osa-alue näyttäisi tällä hetkellä olevan ainakin **sukutietouden kuten suvun historian, sukupuun, valokuvien, tarinoiden ym. dokumentointi**. On hyvin todennäköistä, että ennemmin tai myöhemmin joku suvusta alkaa kerätä tietoja esim sukukirjaan varten. NykYTEknikalla kirjan voi korvata "nettikirjalla" ja jaella sen tiedostona netin kautta tai jollakin muulla tavalla. Tämä vaatisi kuitenkin valmistelutyötä, jossa pitäisi tehdä valintoja mm tallentamistavasta, ohjelmista jne. Tähän löytyy varmaankin suvun piiristä osaamista. Tämän jälkeen pitäisi saada toimijoita, jotka käytännössä ryhtyisivät käytännön työhön.

Otetaanpa esimerkiksi sukututkimus ja siitä varten käytettävissä olevat sukututkimusohjelmat. Ohjelmia löytyy Suomen Sukututkimusseuran sivuilta <http://www.genealogia.fi/>. Ohjelmien demoja voi ottaa testattavaksi ja melko pitkälle käyttääkin oman sukuhaaran tutkimiseen ilman varsinaisen ohjelman hankkimista. Sukuseuran kannalta kannattaisi testata ohjelmia ja valita sieltä sopiva hankittavaksi sukuseuralle. Tämän jälkeen kukin perhe tai sukuhaara voisi omalla tahollaan kerätä tietoja, jotka voidaan sitten yhdistää. Seurasta löytyy varmasti IT-osaamista asian järjestämiseksi. Tässä haaste suvun IT-osaajille.

Toinen tarpeellinen juttu olisi sukuseuran lehden ja nettisivujen kehittäminen edelleen. Jäsenmaksuhalukkuudesta päätelleen suvussa on kiinnostusta lehden kehittämiseen. Olisi hyvä, jos halukkaita löytyisi niin, että voitaisiin nimetä **tiedotustoimikunta**, joka ideoisi lehden kehittämistä ja tuottaisi lehteen juttuja. Suvussa ei ole puutetta kiinnostavista asioista. vaan. Sama toimikunta voisi käsitellä myös internetsivujen kehittämistä. Tällä hetkellä sivujen sisällön tuottaminen ontuu, eivätkä sivut tahdo pysyä ajan tasalla, vaikka

kävijöitä näyttäisi riittävän. Tekninen toteutus kyllä toimii, kiitos Jukan, mutta sisällön tuottaminen jää vähälle.

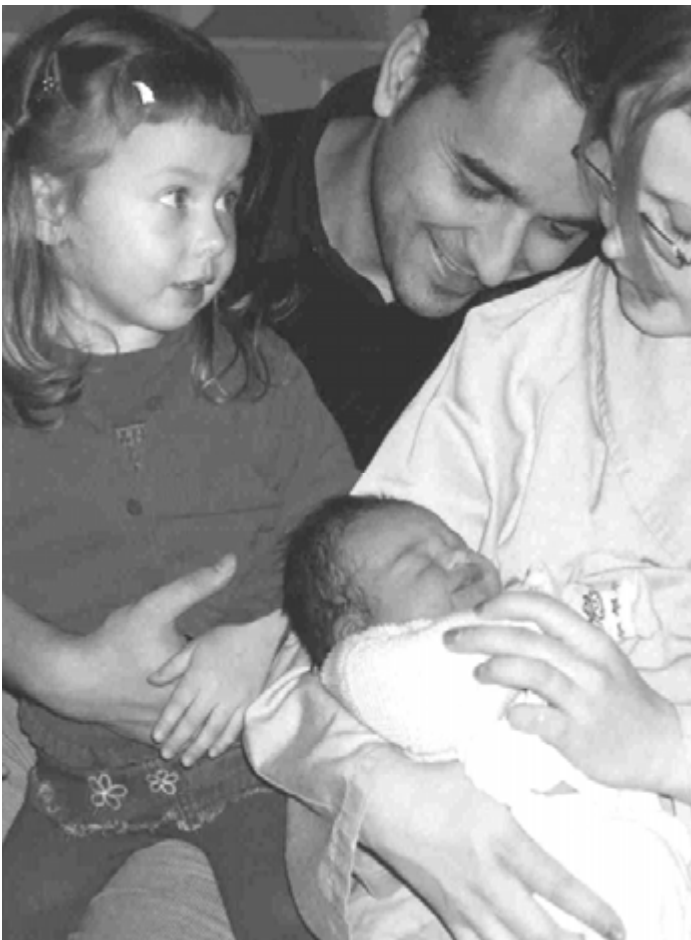
Sukuseuralla on jo tällä hetkellä melko paljon dokumentoitua tietoa. Toivo Tykkyläisen sukuvideosarja on yksistään huomattava saavutus. Jäsenlehdissä on myös jo melkoinen määrä suvun keskeisiä asioita. Odottamassa on vaikka kuinka paljon materiaalia.

Käyttäkää puheenvuoroja sukukokouksessa!

Sukutapaamiset ovat kuitenkin kaikkein keskeisin sukuseuran toiminnan muoto. Uimaharjun sukukokouksessa on tilaa puheenvuoroille. Käyttäkää puheenvuoroja.

Sihteeri

Onnittelemme

Aino Isabel Azeredo syntyi 14. 1.2005
Helsingissä

Uudesta perheenjäsenestä iloitsemassa
isosisko Luna, isä Jose ja äiti Hanna
Azeredo o.s. Tykkyläinen

90 vuotta

Elsa Tykkyläinen 90 vuotta 4.4.2005

Tykkyläisten Sukuseuran sukukokous Uimaharjussa lauantaina 23. heinäkuuta

Kokoontuminen ja sukukokous Uimaharjun seurakuntatalolla
Keskustie 5
Jatko-ohjelma Markku Pölösen salissa Honkajoentie 2

Ohjelma

Klo 10.00

Kokoontuminen sukukokoukseen Uimaharjun seurakuntatalolle
Lipunnosto
Ruokailu
Sääntömääräinen sukukokous seurakuntasalissa
Ohjelmaa ja yhdessäoloa seurakuntasalissa
Kahvitarjoilu

Siirtyminen Markku Pölösen saliin

Klo 13.00 Markku Pölösen salissa

Toivo Tykkyläisen videoesitys ”Toivon Tarina ” ja keskustelua videon pohjalta..
Videon kesto noin 45 min.

Sukutiedouden kerääminen ja taltioimien, alustus ja keskustelu,
Iljalan tila Tykkyläisten suvun historiassa, Iljalan tilan vierailun pohjustaminen

Noin klo 15 Vierailu Iljalan tilalle Enonsalolle

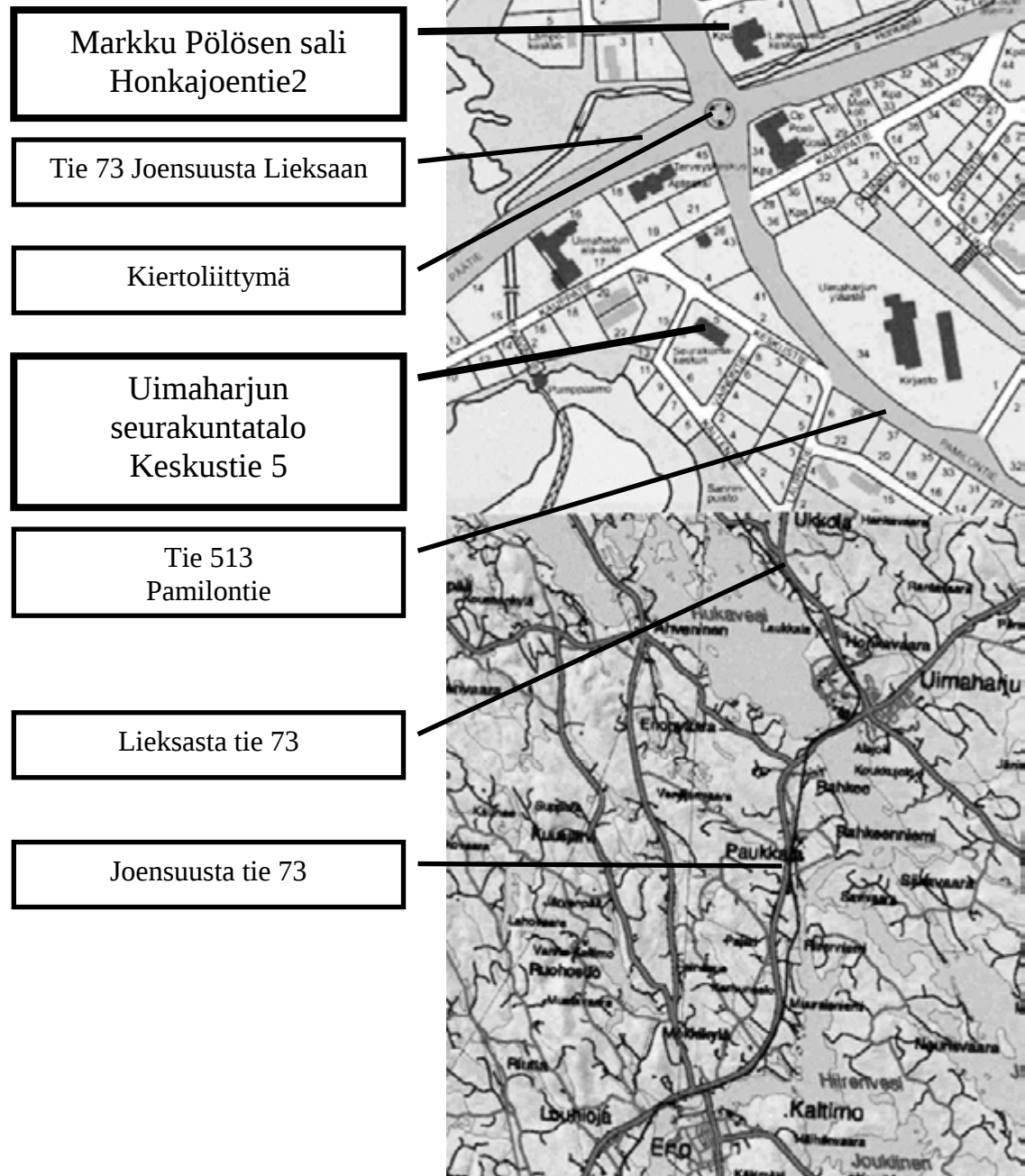
Ruokailupakettiin kuuluu

Palapaisti, perunat, porkkanat
Kasvislaatikko
Vihreä salaatti, savulohisalaatti
Karjalan piirakat + munavoi
Graavilohi
Leipää ja levitettä
Kotikalja, maito, piimä, mehu ja vesi

Kahvi, mansikkakakku

Ruokailupaketin hinta 12 euroa aikuisilta ja 6 euroa lapsilta 6 – 12 v.
(Pitopalvelu laskuttaa ruokailusta 16 euroa aikuisilta ja 8 euroa lapsilta. Seura tukee aikuisten pakettia 4 eurolla ja lasten pakettia 2 eurolla)

**Ilmoittautuminen sukukokoukseen 13.7 mennessä maksamalla
ruokailupaketin hinta Tykkyläisten Sukuseuran
pankkitilille 800018-70756575.**

Ajo-ohje Uimaharjuun ja kokouspaikalle

Tykkyläisten sukuseura r.y.

TULOSLASKELMA 2003

Tuotot	
Jäsenmaksut	800,00
Sukukokous	687,00
Tuotot yhteensä	1487,00

Kulut	
Jäsentiedote, toimistokulut	231,31
Pankkikulut	62,30
Sukukokous	1020,00
Kulut yhteensä	1313,61
Tilikauden ylijäämä	173,39

TASE 31.12.2003

Vastaavaa	
Pankkitili	762,34
Yhteensä	762,34
Vastattavaa	
Tase 1.1.2003	588,95
Tilikauden alijäämä	173,39

Tykkyläisten sukuseura r.y.

TULOSLASKELMA 2004

Tuotot	
Jäsenmaksut	290,00
Tuotot yhteensä	290,00

Kulut	
Jäsentiedote, toimistokulut	228,70
Pankkikulut	44,35
Muistamiset	29,90
Kulut yhteensä	302,25
Tilikauden alijäämä	12,25

TASE 31.12.2004

Vastaavaa	
Pankkitili	750,09
Yhteensä	750,09
Vastattavaa	
Tase 1.1.2004	762,34
Tilikauden alijäämä	12,25

Vuosikokouksen asialista yhdistyksen sääntöjen mukaan

1. Kokouksen avaus
2. Valitaan kokouksen puheenjohtaja, sihteeri, kaksi pöytäkirjan tarkastajaa ja tarvittaessa kaksi ääntenlaskijaa;
3. Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus
4. Hyväksytään kokouksen työjärjestys
5. Esitetään sukuseuran tilinpäätökset, vuosikertomukset ja tilintarkastajien lausunnot vuosikokousten väliseltä ajalta
6. Päätetään tilinpäätösten vahvistamisesta ja vastuuvapauden myöntämisestä
7. Vahvistetaan toimintasuunnitelma, tulo- ja menoarvio sekä liittymis- ja jäsenmaksu seuraavalle toimikaudelle
8. Valitaan sukuneuvoston puheenjohtaja sekä muut sukuneuvoston jäsenet
9. Valitaan kaksi tilintarkastajaa ja heille kaksi varamiestä seuraavaksi toimikaudeksi
10. Käsitellään muut kokouskutsussa mainitut asiat

Sukuneuvoston yhteystiedot

Puheenjohtaja Toivo Ikonen p. 014 - 837628
 Varapuheenjohtaja Marjaana Tykkyläinen
 p. 05 - 489230
 Sihteeri Niilo Tykkyläinen p. 09 - 6981848
 040 5658338, etunimi.sukunimi@kolumbus.fi
 Aulis Malinen p. 013 - 871899
 Sakari Sarola p.013 - 761319
 Terhi Sarola-Tonttila p. 02 - 2341405

Matti Tanninen p. 017 - 2625239
 Eino Tykkyläinen p. 013 - 771653
 eino.toini@tiscali.fi
 Lauri Tykkyläinen p. 09 - 635103
 Matti Tykkyläinen p. 013 - 771228
 Taloudenhoitaja 2003
 Antero Tykkyläinen p. 05 - 4177050

Katso myös sukuseuran nettisivu www.kolumbus.fi/tykkylaisten.sukuseura/